

О. В. Луців

здобувач кафедри адміністративного та конституційного права
Запорізького національного університету

ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ ЩОДО ПРОТИДІЇ БУЛІНГУ В УКРАЇНІ

Сучасний стан адміністративно-правового регулювання протидії булінгу в Україні характеризується неоднозначністю. Передусім більшість проблем у сфері правозастосування виникає через неграмотність і відсутність юридичної техніки при складанні текстів правових актів, неврахування практичних можливостей щодо їх реалізації. Із використанням формально-логічного та догматико-юридичного методів у статті досліджуються теоретичні проблеми формування законодавства України щодо протидії булінгу. Виявлено клас-тер досліджень, в яких предметом виступали означені питання, проаналізовано їх зміст, подано власні науково обґрунтовані пропозиції.

Бібліографію за темою нами було згруповано на наступні блоки досліджень, в яких вивчається: адміністративна відповідальність, провадження у справах про булінг; кваліфікація адміністративних правопорушень; законодавство щодо протидії булінгу; правове регулювання протидії булінгу; аналіз судових справ, пов'язаних із вчиненням булінгу; інші важливі групи досліджень. У рамках даної статті проаналізовано законодавство щодо протидії булінгу. Встановлено невисокий рівень термінологічної культури, практичну відсутність застосування авторами методів правничої герменевтики, що призводить до множення беззмістовної термінології.

Висновується, що серед публікацій щодо адміністративно-правової протидії булінгу присутні окремі вдалі спроби систематизації досліджень, утім спостерігається термінологічна неточність, зловживання новотворами, спробами формувати неологізми, які по суті не мають змісту не відповідають, явищу, що описується.

Доведено, що характерологічною ознакою більшості досліджень і відсутність юридичної техніки. Вивчення джерел з протидії булінгу уможливило виділити коло понять, якими дослідники описують суспільні відносини у сфері протидії булінгу: антибулінгова компанія; антибулінгова політика; антибулінгова робота; антибулінгова стратегія; антибулінгове законодавство; антибулінгові заходи; антибулінгові нормативні документи; антибулінгові плакати; антибулінгові програми; антибулінгові ресурси.

Продемонстровано відсутність кореляційних зв'язків між цими поняття та державною політикою щодо протидії булінгу. Доведено, що ці поняття не становлять категорійно-понятійної системи дослідження, адже вони не мають здебільшого окрім артикуляції свого належного правового визначення їхні дефініції не сконструйовані відповідно до засад правничої герменевтики та лінгвістики, а також юридичної техніки, вони не є об'єднаними загальними засадами адміністративно-правової політики протидії булінгу в рамках реалізації правової політики і адміністративної реформи.

Ключові слова: булінг, адміністративно-правова протидія булінгу, булінг українських біженців, законодавство щодо протидії булінгу, система законодавства, склад правопорушення, тривалість правопорушення, адміністративний делікт, повторність, систематичність.

Загальна постановка проблеми

Тема булінгу в Україні дедалі частіше стає об'єктом наукових досліджень. Більшість авторів прагне аналізувати явище булінгу в Україні, спираючись на теоретичні напрацювання іноземних авторів і їхню доктрину. Це не завжди є корисним. Зокрема використання моністич-

ного підходу щодо превалювання норм міжнародного права над національним сформулювало передумови до некоректного вживання різної термінології, спроб уведення неукраїномовних лексичних одиниць, які не мають свого дефінітивного визначення в рамках національної правової системи

Актуальність статті визначена невідповідністю термінології, що застосовується авторами досліджень для позначення законодавства щодо протидії булінгу в Україні, вимогам юридичної техніки.

Аналіз публікацій

Здійснений нами публікацій, в яких подано різноманітні спроби визначення поняття булінгу уможливають виділити ті з них, які присвячені безпосередньо адміністративно-правовій протидії і визначенню поняття булінгу.

Серед науковців, які вивчають безпосередньо питання формування законодавства щодо протидії булінгу в Україні можемо виділити наступних: М. Артамонова, Ю. Градова, І. Лубенець, О. Костюк, О. Падучак та ін.

Проте у відзначених публікаціях не викладено достатньо чітку концепцію, в рамках якої була вироблена несуперечлива модель підходів до формулювання категорійно-понятійної системи явища булінгу, не сформовано аргументаційної матриці щодо вживання урізноманітненої термінології. Без цього, наукові дослідження перетворюються на беззмістовний парад „термінів”, які не несуть юридичного змісту і не можуть стати органічної складової правової системи в тому числі й системи законодавства, основою якої виступають нормативно-правові акти.

Нами було виділено групи розвідок, які становлять джерельну базу нашого дослідження, з метою дальшого аналізу кожної з них із формулюванням висновків, корисних для нашого подальшого дослідження.

Внаслідок проведеного аналізу, бібліографію за темою нами було згруповано на наступні блоки досліджень, в яких вивчається:

- 1) адміністративна відповідальність, провадження у справах про булінг;
- 2) кваліфікація адміністративних правопорушень;
- 3) законодавство щодо протидії булінгу;
- 4) правове регулювання протидії булінгу;
- 5) аналіз судових справ, пов'язаних із вчиненням булінгу;
- 6) інші важливі групи досліджень

У рамках даної статті нами буде проаналізовано третій блок: **теоретичні підвалини формування законодавства щодо протидії булінгу.**

Метою статті є визначення засад формування законодавства щодо протидії булінгу.

Викладення матеріалу

Аналізуючи рівень наукових досліджень, звертаємо увагу на те, що більшість авторів

для позначення законодавства, що регулює суспільні відносини у сфері протидії булінгу, намагаються використовувати термін „антибулінгове законодавство”.

Ця позиція нами не сприймається. Вона не є дискусійною – вона є юридично некоректною та безграмотною. І ось чому.

Для логічності викладу матеріалу, даний кластер дослідження корелятивно пов'язаний гіперзв'язком із тематикою наукових досліджень бібліографії, де критерієм виступав чітко визначений предмет дослідження: адміністративно-правова протидія булінгу в Україні.

Отже до окремої групи нами було виділено ті дослідження, в яких предметом виступали формування та розвиток **законодавства щодо протидії булінгу**, яке автори неправильно позначають терміном „антибулінгове законодавство”.

Нами взагалі піддається сумніву коректність та валідність застосування даного терміну, рівно як й інших кліше, на кшталт „антинаркотичне законодавство” [1], „антиміграційне законодавство”, „антитерористичне законодавство” [2] тощо.

Зокрема, В.П. Ємельянов відзначає, що **систему антитерористичного законодавства** становить вся сукупність законодавчих та інших нормативних актів, які тією чи іншою мірою спрямовані на запобігання та протидію тероризму, визначення суб'єктів боротьби з тероризмом та їх компетенції, встановлення відповідальності за вчинення терористичних діянь чи регулювання інших питань з цієї проблематики, в якому особливе значення належить його кримінально-правовій складовій, бо найбільш небезпечними є ті терористичні діяння, які мають злочинний характер [3, с. 35].

На наше переконання пропонуване визначення зайвий раз підтверджує безпідставність застосування щодо законодавства негативної конотації. Вказане повністю підпадає під означення терміносполуки „**законодавство у сфері протидії тероризму**”.

Також відзначимо, що однією з ознак нормативно-правового акта є те, що він: 1) містить нові норми; 2) змінює чинні норми; 3) скасовує чинні норми. За умови використання терміну „антибулінгове законодавство” дана атрибутивна ознака не може бути реалізовано за жодним із визначених нами вище пунктів, адже частка „анти”, означає спрямованість „проти”: *проти нових норм, проти зміни чинних норм, проти скасування чинних норм*. Атрибутивний компо-

нент при іменнику тісно пов'язаний і визначає саме іменник: відтак антибулінгове законодавство за логікою авторів цього терміну – це антизаконодавство.

Тож, нами було доведено юридичну нікчемність терміна „антибулінгове законодавство”, а також визначено загальні методологічні підходи до формування категорійно-понятійної системи денотатів із часткою „анти”.

Наша позиція ґрунтується на засадничих положеннях лексикографії та мовознавства, які лишають осторонь міфічні семантичні забарвлення, мультиплікативність конотацій. Відтак, для позначення системи нормативно-правових актів, що регулюють суспільні відносини у сфері протидії булінгу нами пропонується вживати відповідний термін „законодавство у сфері протидії булінгу”.

Аналогічні доводи стосуються і будь-яких інших негативних означень українському законодавства: чи то законодавство у сфері боротьби з незаконним обігом наркотичних засобів та психотропних речовин, чи то законодавство у сфері протидії нелегальній міграції тощо.

Відзначимо, що основне *призначення законодавства* – регулювання суспільних відносин. Зазвичай в теорії права під *системою законодавства* розуміють форму існування права, спосіб надання юридичного значення нормам-приписам, засіб їхньої організації та поєднання в конкретній статті нормативного юридичного акта. Суб'єктивність законодавства полягає в тому, що його формування здійснюється свідомими діями людей. Тобто дії не можуть бути спрямованими початково проти чогось, вони мають позитивний вектор: **з метою досягнення чогось**.

Коли йдеться про реалізацію сформованої державної політики, то йдеться про позитив та конструктив, адже заборонювальні та охоронні норми не є визначальними, а слугують додатковими засобами правового регулювання, зокрема державного примусу.

Адже ми виходимо з того положення, що **норма права** – загальнообов'язкове, формально визначене правило поведінки загального характеру, яке в установленому порядку приймається, змінюється та відмінюється державою або уповноваженими нею суб'єктами і забезпечується можливістю застосування державного примусу [4, с. 140].

Тобто правило є первісним, невідповідність правилу призводить до порушення, а це вже

призводить до реагування з боку компетентних органів держави.

На формування системи законодавства спрямовано діють матеріальні умови життя суспільства, однак безпосередній вплив мають традиції правотворення, державний устрій і форма державного правління, структура державних органів, система нормативних актів, адміністративно-правова наука, правова і стратегічна культура державного апарату.

Відтак структурація державної політики і відповідні напрями адміністративно-правового її регулювання наперед мають конструктивний, а не деструктивний характер [5].

Тому некоректно говорити і про „негативне соціальне явище”, як називають булінг майже всі дослідники, оскільки оцінку цим явищам надають люди і негативним воно є лише в рамках тієї системи соціальних відносин, яку сформували люди. Явище є об'єктивним за своєю суттю, воно саме по собі існує в об'єктивній дійсності, а оцінку йому чи воно негативне чи воно позитивне чи воно нейтральне тощо надають безпосередньо люди.

Процес усвідомлення об'єктивних потреб суспільного розвитку і його відповідне закріплення у законодавстві характеризується впливом на нього як суспільної свідомості, так настанов та правових традицій, рівня правової культури самого законодавця. Також має йтися і про наукову культуру, адже сучасні зміни антропогенного ландшафту, відповідні зміни та впровадження людиноцентристської ідеології чинять вплив і на законодавство, яке формується „**для, з метою; а не проти**”.

Зберігаючи логіку нашого дослідження, лише акцентуємо увагу на тому, що в більшості статей та наукових досліджень застосування даного терміна „антибулінгове законодавство” відбувається автоматично, без надання йому належного наукового визначення і обґрунтування.

Адже суто догматично, частинка „анти” – означає проти; частка „анти” позначає особливий тип деструктивного зв'язку, за якого знищуються або нівелюються існуючі зв'язки у тій чи іншій системі.

Тобто за задумом авторів, які послуговуються даним терміном, фактично законодавство закріплює деструктивний зв'язок, за якого знищуються або нівелюються існуючі зв'язки в системі суспільних відносин, за даного випадку **булінгових відносин**.

Здійснений нами контент-аналіз КУпАП, де мультиплікандом виступала частка „анти”,

уможливив резюмувати: **в КУпАП відсутнє будь-яке згадування про будь-який вид законодавства із часткою „анти”.**

Частка „анти” вживається 28 разів у таких словосполучках та як складова частини окремих слів: карантин, антикорупційне бюро, антитерористична операція, Антимонопольний комітет.

Разом із тим, здійснений нами контент-аналіз *КК України*, де мультиплікандом виступала також частка „анти”, уможливив резюмувати: **в КК України також відсутнє будь-яке згадування про будь-який вид кримінального законодавства із часткою „анти”.**

Частка „анти” вживається усього 4 рази у наступних словосполучках: антикорупційне бюро, антитерористична операція, Антидопінговий кодекс, Антимонопольний комітет.

Ще одне. Текст нормативного акта, усі його підрозділи (статті, пункти, фрази і т.ін.) відносяться до зовнішньої форми права, являють собою словесно-документальний виклад змісту нормативних приписів [6, с. 294-295]. Структура законодавства має з-поміж інших ще й *галузеву (горизонтальну)* будову.

У *горизонтальній побудові* перший елемент – нормативно-правовий акт, який становить елементну частину інститутів і галузей законодавства. Останні здебільшого не відрізняються від галузей права (кримінальне законодавство), однак галузь законодавства може включати і норми різних галузей права (законодавство про охорону здоров'я, про освіту). Тобто не йдеться про „антихворобне законодавство”, „антиневігластве законодавство”, „антикрадійське законодавство”, „антибезпекове законодавство”, „антизагрозливе законодавство” тощо.

У горизонтальній площині система законодавства поділяється на галузі законодавства, які є відповідними у переважній більшості, галузям права, і які формуються стосовно сфер державного управління і найбільш важливих сфер життєдіяльності.

У КУпАП відсутня будь-яка галузь з часткою „анти”, про що ми відзначили вище.

Відтак, не може бути:

- антизлочинного законодавства;
- антипроступкового законодавства;
- антиделіктного законодавства.

Тож, ми навели достатньо аргументів на користь відсутності легітимованих термінів щодо визначення виду законодавству через заперечувальну частку „анти”.

Тож переконані, що правильнішим і коректнішим вживати терміносполучку „**законодавство у сфері протидії булінгу**”. Саме цим терміном ми і будемо послуговуватись в нашому дослідженні.

На підтвердження нашої гіпотези і для ілюстрації безпідставного і наукового необґрунтованого застосування окремими дослідниками даної термінології наведемо приклади.

У статті Лубенець І.Г згадується про „антибулінгову політику” та формування „антибулінгового законодавства” [7, с. 132] без будь-якого надання та визначення понять.

Костюк О. вживає термін „антибулінгова робота”, визначаючи останню як звичайну діяльність компетентних органів щодо запобігання вчиненню булінгу в середній школі [8].

Падучак О. акцентує на „антибулінгових програмах” [9, с. 99], „антибулінгових нормативних документах” [9, с. 100], „антибулінгове законодавство” [9, с. 103].

Адже навіть сама назва статті, де авторкиня замість терміну „правове регулювання”, вживає незграбний нелегітимований термін „правове врегулювання”, досить яскраво свідчить про понятійну нечіткість і необізнаність, неволодіння авторкинею юридичною та сучасною правничою термінологією.

Також не акцентуємо, але відзначимо, що з 16 цитованих джерел – 12 джерел, нормативні акти, і лише 4 наукових джерела, серед яких 2 – посилання на саму себе. Тобто поданий матеріал, що подано в якості „наукової статті”, жодним чином не відповідає вимогам МОН України, зокрема щодо вивчення рівня дослідженості теми. Звідти й береться самопроголошення тих чи інших матеріалів наукової статтею, а викладених роздумів авторів псевдонауковою позицією.

Тож самоцитування є можливим і корисним тоді, коли автором проаналізовано достатню кількість інших наукових джерел і показано, що з певних питань напрацювань не існує, натомість авторські статті більш повно розкривають окремі важливі аспекти дослідження, тому авторкиня робить на них посилання. За іншого випадку, подані матеріали можуть розглядатися нами лише в якості додаткової інформаційної бази знань і не належать до класу наукових публікацій.

Градова Ю.В., Артамонова М.Г. у своїх спільних статтях вживають також доволі широкий спектр спектр термінів із заперечувальною часткою „анти”: „антибулінгова кампанія”,

„антибулінгові ресурси”, „антибулінгові програми”, „антибулінгові плакати”, „антибулінгові заходи”, „антибулінгова стратегія” [10-11].

Подібний підхід наявний і в багатьох інших наукових статтях різних авторів [11]: жодного визначення поняття в статтях не надається, що унеможливує визнати виконаним завданням формування категорійно-понятійної системи.

Висловлене зумовлює формулювання висновків до статті.

Висновки

Внаслідок проведеного аналізу, бібліографію за темою нами було згруповано на наступні блоки досліджень, в яких вивчається: адміністративна відповідальність, провадження у справах про булінг; кваліфікація адміністративних правопорушень; законодавство щодо протидії булінгу; правове регулювання протидії булінгу; аналіз судових справ, пов'язаних із вчиненням булінгу; інші важливі групи досліджень. У рамках даної статті нами проаналізовано теоретичні питання формування *законодавства щодо протидії булінгу*.

Характерологічною ознакою більшості досліджень є відсутність юридичної техніки. Вивчення джерел із протидії булінгу уможливило виділити коло понять, якими дослідники описують суспільні відносини у сфері протидії булінгу:

- антибулінгова компанія;
- антибулінгова політика;
- антибулінгова робота;
- антибулінгова стратегія;
- антибулінгове законодавство;
- антибулінгові заходи;
- антибулінгові нормативні документи;
- антибулінгові плакати;
- антибулінгові програми;
- антибулінгові ресурси.

Причому ми не можемо стверджувати, що ці поняття становлять категорійно-понятійну систему дослідження, адже вони не мають здебільшого окрім артикуляції свого належного правового визначення, їхні дефініції не сконструйовані відповідно до засад правничої герменевтики та лінгвістики, а також юридичної техніки, вони не є об'єднаними загальними засадами адміністративно-правової політики протидії булінгу в рамках реалізації правової політики і адміністративної реформи.

При детальному аналізові досліджень виявлено порушення в окремих випадках авторами нормотворчої техніки, передусім її структури,

котру узвичаєно виділяють на підставі різних аспектів нормативно-правового акта як елемента системи законодавства, тобто самостійного письмового юридичного документа, що містить норми права.

Було продемонстровано та встановлено **факти порушень наступних елементів нормотворчої техніки**:

а) логічні правила і засоби нормотворчої техніки, які мають забезпечувати утворення логічної основи нормативно-правового акта;

б) лексичні і стилістичні правила і засоби нормотворчої техніки, які мають забезпечувати чіткість, однозначність, стислість, зрозумілість, точність мовної форми нормативно-правового акта;

в) структурні (структурно-тематична основа і структура нормативно-правового акта);

г) засоби і правила утворення спеціально-юридичного змісту нормативного правового акта;

г') засоби і правила забезпечення та позначення системних зв'язків нормативно-правових актів.

При спробах вибудови системних зв'язків між нормативними актами, що регулюють суспільні відносини у сфері протидії булінгу встановлено слабе використання таких важливих засобів, як: відсилання; норми-доручення; оперативні норми; відтворення; правове застереження і застереження-відсилання.

Відзначено на превалювання моністичного підходу до трактування напрямів інтеграції міжнародного та національного права.

Висновується, що коректним терміном, яким має позначатися система нормативних актів, що регулюють суспільні відносини у сфері протидії булінгу виступає: **законодавство України у сфері протидії булінгу**.

Наведено наукові аргументи щодо нікчемності підходів, заснованих на негативній конотації. Обґрунтовано необхідність розроблення стратегії протидії булінгу в Україні, складовими елементом якої має виступати відповідне законодавство. Своєю чергою, **законодавство у сфері протидії булінгу має спиратися на наступні критерії**, як:

– наукова обґрунтованість;

– категорійно-понятійна чіткість і детермінованість, наявність гіперзв'язків;

– кореляція даного законодавства з актами стратегічної правотворчості з чітким прогнозуванням перспектив в рамках стратегічних національних інтересів, не звужуючи до державної політики протидії булінгу;

– орієнтація на випереджувальний розвиток, що забезпечується стратегічним управлінням,

зокрема стратегічним плануванням та прогнозуванням, системою стратегічних комунікацій, інструментами стратегічної правотворчості;

– ясність та однозначність, логічність, послідовність та ієрархічність термінології;

– здатність деталізуватися в подальших завданнях і заходах щодо протидії булінгу;

– спроможність мобілізації суб'єктів право-відносин;

– наявність / можливість створення механізмів забезпечення прав українських громадян за кордоном;

– визначеність параметрів моніторингу реалізації та коригування дій на кожному етапі.

Виходячи пропонується авторська дефініція поняття **стратегії протидії булінгу**: науково обґрунтований комплексний та системний концепт, який матеріалізується в рамках системи законодавства і формалізується через відповідні нормативно-правові акти, ухвалені у встановленому законом порядку, згідно з якими регулюються суспільні відносини у сфері протидії булінгу, а також формуються необхідні та достатні умови для реалізації відповідних напрямів державної політики, що забезпечує досягнення стратегічних цілей і завдань, реалізацію пріоритетних національних інтересів.

Список використаних джерел:

1. Ступник Я.В., Коштура А.В. Антинаркотичне законодавство в світлі трансформації політики протидії наркозлочинності. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*, 2015. Серія ПРАВО. Випуск 31. Том 3. С. 70-74.
2. Поляков А.О. Антитерористичне законодавство Європейського Союзу та України: порівняльно-правовий аспект. *Порівняльне аналітичне право*. 2017. № 4. С. 355-357.
3. Ємельянов В.П. Антитерористичне законодавство: поняття, система, шляхи вдосконалення : монографія. Харків : Право, 2016. 88 с.
4. Лисенков С.Л. Загальна теорія держави і права : навчальний посібник. Київ : „Юристрконсульт”, 2006. 355 с.
5. Євграфова Є.П. Система національного законодавства в контексті права (лібертарно-легіський підхід) : монографія. Київ : КНТ, 2007. 184 с.
6. Алексеев С.С. Общая теория права : учебник. 2-е изд., перераб. и доп. Москва : Проспект, 2009. 576 с.
7. Лубенець І.Г. Проблем булінгу в Україні. URL : <http://elar.naiu.kiev.ua/jspui/handle/123456789/13885>.
8. Костюк О. Досвід Канади щодо антибулінгової роботи в середній школі. *Порівняльно-педагогічні студії*. 2015. № 4 (26). С. 28-35/
9. Падучак О. Правове врегулювання булінгу в національному законодавстві. *Теорія і практика інтелектуальної власності*. 2021. №4. С. 99-109.
10. Градова Ю.В., Артамонова М. Нормативно-правове регулювання булінгу: національний і зарубіжний досвід. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна*. Серія „Право”. Випуск 28, 2019. С. 35-41.
11. Градова Ю.В., Артамонова М.Г. Конституційно-правові засади протидії булінгу в Україні. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна*. Серія «ПРАВО». Випуск 29, 2020. С. 84-90.

Lutsiv O. V. Ukrainian anti-bullying legislation

The current state of administrative anti-bullying regulation in Ukraine is characterized by ambiguity. First of all, the majority of law-enforcement problems are triggered by illiteracy and lack of legal technology when drafting the texts of legal acts and disregard of practical possibilities for their implementation. Using formal-logical and dogmatic-legal methods, the author deals with the theoretical problems of forming Ukrainian anti-bullying legislation. It was found a cluster of studies devoted to the issue under concern, their content was analyzed, and original scientifically-based proposals were presented.

The relevant bibliography was grouped into the following blocks: administrative responsibility, proceedings in bullying cases; qualification of administrative offenses; anti-bullying legislation; legal regulation of anti-bullying; analysis of court cases related to bullying; other important research groups. Within the article, it was analyzed anti-bullying laws. It is highlighted poor terminological culture and the insufficient use of legal hermeneutics methods, which leads to the proliferation of meaningless terminology.

The author concludes about the availability of successful attempts to systematize research among the publications on administrative law prevention of bullying, but there is terminological inaccuracy, misuse of innovations, and endeavors to form neologisms, which have no meaning and do not correspond to the phenomenon concerned.

It was proved that a characteristic feature of most studies is the lack of legal technique. The study of anti-bullying sources made it possible to identify a range of concepts used by researchers to

describe social relations in the anti-bullying realm: anti-bullying campaign; anti-bullying policy; anti-bullying activity; anti-bullying strategy; anti-bullying legislation; anti-bullying measures; anti-bullying normative documents; anti-bullying posters; anti-bullying programs; anti-bullying resources.

Zero correlations between the above concepts and the state policy on combating bullying were elucidated. The author justified that they do not constitute the research system of categories and concepts, because they mostly do not have their definitions except the articulation of their proper legal interpretation: they are not constructed under the principles of legal hermeneutics and linguistics, as well as legal technique; they are not unified general principles of administrative policy on combating bullying within the framework of the implementation of legal policy and administrative reform.

Key words: *bullying, administrative prevention of bullying, bullying of Ukrainian refugees, anti-bullying legislation, legislative system, corpus delicti, duration of offense, administrative delict, repetition, consistency.*